

RAAD VAN TOEZICHT VERZEKERINGEN

UITSpraak Nr. 2001/69 Mo

in de klacht nr. 031.01

ingediend door:

hierna te noemen 'klager',

tegen:

hierna te noemen 'verzekeraar'.

De Raad van Toezicht Verzekeringen heeft kennis genomen van de schriftelijke klacht, alsmede van het daartegen door verzekeraar gevoerde schriftelijke verweer.

Uit de stukken is, voor zover voor de beoordeling van de klacht van belang, het navolgende gebleken.

Inleiding

Klager heeft bij verzekeraar een w.a.-motorrijtuigverzekering gesloten voor zijn Opel Kadett van het bouwjaar 1987. Blijkens een door verzekeraar verstrekte specificatie van de premie ingaande 31 december 1999 betaalt klager een regiotoeslag van 12% en geniet hij een bonus-maluskorting van 67,5% op de premie.

In een brief van 10 december 1999 aan zijn tussenpersoon heeft klager meegedeeld dat hij in oktober 1999 is verhuisd naar een regio 'die geen regiotoeslag van 12% oftewel f 166,10 kent' en verzoekt klager dit bedrag 'aan te wenden voor de Casco' en 'bij een afwijzing van dit verzoek, mij binnen een maand het te veel overgemaakte bedrag van f 166,10 over te willen maken op mijn (...)banknummer'. Voorts deelt klager in deze brief mee: 'Bij gebreke van uw tegenbericht c.q. de overmaking van het voornoemde bedrag vertrouw ik u akkoord met mijn bovengenoemde verzoek'.

Op 15 april 2000 is door brand schade aan klagers auto ontstaan.

De klacht

In opdracht van de tussenpersoon is klagers auto op 17 april 2000 naar een garagebedrijf gesleept. De tussenpersoon - voor wiens handelen verzekeraar verantwoordelijk is - deelde klager daarbij mee dat binnen 48 uur een expert de schade aan klagers auto zou komen opnemen. Omdat dit alles niet zou gebeuren als de auto alleen tegen het w.a.-risico is verzekerd en mede gelet op hetgeen klager op 10 december 1999 aan de tussenpersoon had geschreven, mocht klager er vanuit gaan dat de auto ook tegen het risico van cascoschade was verzekerd. Pas in juni 2000 deelde verzekeraar hem mee dat de auto alleen tegen het w.a.-risico verzekerd was en dat de brandschade aan klagers auto derhalve niet gedekt was, en voorts dat een bedrag van f 30,- onvoldoende is om de cascopremie te betalen.

Klager had echter een bedrag van f 166,10 als cascopremie betaald, derhalve zelfs teveel. Dit bedrag heeft verzekeraar te lang vast gehouden. Bovendien had klager van de tussenpersoon vernomen dat de cascopremie voor klagers auto

2001/69 Mo

slechts f 10,- per maand bedroeg. Volgens klager is de auto daarom ook tegen het risico van cascoschade verzekerd. Verzekeraar bleef echter bij zijn standpunt dat er geen cascodekking was. Ook aan het garagebedrijf waarheen klagers auto was weggesleept, heeft verzekeraar onjuiste mededelingen gedaan. Voorts is hij niet ingegaan op door klager en zijn advocaat gestelde vragen. Klager wijst nog op het arrest van de Hoge Raad van 29 januari 1999, NJ 1999, 651.

Het standpunt van verzekeraar

De tussenpersoon heeft de brief van 10 december 1999, die klager stelt hem toegezonden te hebben, niet ontvangen. Verzekeraar ontving pas na de schadedatum van klager een kopie van de brief. Het had op de weg van klager gelegen om enige dagen nadat hij de brief had verzonden, te informeren of deze was ontvangen. Klager had dat zeker moeten doen toen hij na een paar weken nog geen enkele reactie van verzekeraar of de tussenpersoon had ontvangen. Klager kon en mocht niet zonder meer ervan uitgaan dat zijn verzoek, gedaan bij brief van 10 december 1999, gehonoreerd was, zeker niet omdat hij noch een bevestiging noch een nieuw polisblad of premierestitutie had ontvangen. Hij kon er niet van uitgaan dat het geringe verschil in premie door de verandering van de regio waarin hij woont, voldoende zou zijn om een cascoverzekering voor een half jaar te financieren. Verzekeraar heeft klager meermalen bij brief meegedeeld dat zijn brief van 10 december 1999 niet is ontvangen.

Nieuw is dat klager thans stelt dat hij mocht aannemen dat er cascodekking was omdat de auto, na uitgebrand te zijn, werd weggesleept. In de op zijn verzekering van toepassing zijnde polisvoorwaarden had klager kunnen lezen dat ook onder de w.a.-dekking de sleepkosten zijn meeverzekerd. De opdracht om klagers auto weg te slepen is door de Verzekeraars HulpDienst gegeven, nadat hierom door derden (waarschijnlijk de politie) was verzocht. De VHD geeft in een dergelijk geval een berger opdracht het voertuig weg te slepen. Klager zal waarschijnlijk zelf hebben aangegeven dat zijn auto naar het desbetreffende garagebedrijf moest worden weggesleept. Klager stelt nog dat hij de wegenwacht heeft gebeld. Een medewerker van de wegenwacht is echter geen medewerker van de tussenpersoon.

Verzekeraar heeft steeds duidelijk gesteld dat klagers auto alleen w.a. verzekerd was. Verzekeraar heeft geen opdracht gegeven tot expertise en nimmer enige toezegging gedaan.

Het commentaar van klager

Klager heeft, kennis genomen hebbend van het verweer van verzekeraar, zijn klacht gehandhaafd en nog nader toegelicht.

Het oordeel van de Raad

1. Verzekeraar ontkent dat de tussenpersoon en hij de brief hebben ontvangen die klager stelt op 10 december 1999 aan de tussenpersoon te hebben gestuurd. Verzekeraar heeft klager geen polisblad verstrekt waaruit blijkt dat de auto voortaan ook voor het risico van cascoschade verzekerd was, of zelfs maar een bevestiging gestuurd inhoudende dat de brief van 10 december 1999 was ontvangen. Voorts is niet gebleken dat klager verzekeraar of de tussenpersoon in de periode na 10 december 1999 erop heeft gewezen dat hij nog een reactie op de brief verwachtte. Evenmin is gebleken dat verzekeraar dekking ter zake van de schade van 15 april 2000 heeft toegezegd.

2001/69 Mo

2. Onder deze omstandigheden is in redelijkheid verdedigbaar het standpunt van verzekeraar dat hij niet gehouden is klagers schade als gevolg van het evenement van 15 april 2000 te vergoeden op de grond dat hij niet met klager is overeengekomen dat diens verzekering het risico van cascoschade dekt. In een dergelijk geval is niet van belang hoeveel de premie voor de dekking van dat risico zou bedragen.

3. Klager heeft zich nog beroepen op het arrest van de Hoge Raad van 29 januari 1999, NJ 1999, 651. Verdedigbaar is het standpunt dat dit arrest klagers visie onvoldoende steun biedt omdat het in dat geval ging om een verzekeringnemer die zonder omgaand bericht ervan mocht uitgaan dat de tussenpersoon na ontvangst van de premie onmiddellijk zou zorg dragen voor de verzekering van het desbetreffende object. In klagers geval gaat het om een andere kwestie, namelijk of verzekeraar dan wel de tussenpersoon al dan niet een brief van klager heeft ontvangen. Ook de algemene overweging van de Hoge Raad (r.o.3.6) omtrent de taak van de assurantietussenpersoon - kort gezegd: te waken voor de belangen van verzekeringnemers en anderen - kan niet tot gegrondverklaring van de klacht leiden.

4. Het vorenstaande leidt tot de slotsom dat de klacht ongegrond moet worden verklaard.

De beslissing

De Raad verklaart de klacht ongegrond.

Aldus is beslist op 12 november 2001 door Mr. M.M. Mendel, voorzitter, Mr. D.H. Beukenhorst, Drs. C.W.L. de Bouter, Mr. R. Cleton en Mr. E.M. Dil-Stork, leden van de Raad, in tegenwoordigheid van Mr. S.N.W. Karreman, secretaris.

De Voorzitter:

(Mr. M.M. Mendel)

De Secretaris:

(Mr. S.N.W. Karreman)